

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: R.Š., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.10.2015, č.j. KrÚ 69698/2015/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 3.8.2015, č.j. 10013/2015/DOP/LAD/SPŘ/65-8, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 22.4.2015 v cca 13.40 hod. v obci Třebovice, na silnici I. třídy č. 14 – 69,4 m před stanovištěm silničního laserového rychloměru Micro DigiCam LTI umístěného u domu čB. 227, ve směru jízdy na obec Lanškroun tím, že jako řidič silničního motorového vozidla tov. zn. ŠKODA Octavia 1Z, reg. zn. „X“ v rozporu s obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích v měřeném úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy 50 km/hod., jel rychlostí 66 km/hod., resB. 63 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 13 km/hod., tedy při řízení

vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně namítl, že v rámci podaného odvolání žalobce požadoval zaslání podstatné části spisového materiálu a sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, aby mohl případně namítat její podjatost, avšak *„spisový materiál ani informace o oprávněné úřední osobě, však žalobci nebyly zaslány.“* Žalobce poté rozvinul svou rozsáhlou argumentaci proti sdělení žalovaného, který reagoval na tento požadavek uvedením odpovědi, ze které vyplývá, že není povinností správních orgánů poskytovat spisový materiál ani písemně sdělovat informace o osobě rozhodující o odvolání. Účastník řízení má právo nahlížet do spisu a tuto skutečnost si zjistit. Žalobce vedle citace platné právní úpravy § 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), § 14 odst. 2 správního řádu, § 15 odst. 4 správního řádu, zejména namítl, že k odmítnutí zmíněné žádosti neměl žalovaný žádný důvod, tj. že žalovaný mohl *„jednoduše totožnost oprávněné úřední osoby sdělit“* žalobci prostřednictvím elektronické komunikace. Dále uvedl, že žalobce mohl legitimně očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno a totožnost oprávněné úřední osoby mu bude sdělena dříve, než bude vydáno rozhodnutí a dále namítl, že mu zmíněným postupem žalovaného *„bylo znemožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby, resB. využívat dalších zákonných prostředků obhajoby.“* Další námitka se týká skutkového stavu, který dle žalobce *„nemá oporu ve spise“*. Žalobce před správním orgánem I. stupně navrhoval provedení důkazů svědeckou výpovědí druhého ze zasahujících policistů, a to policisty B., a to z důvodu, že použitý rychloměr nebyl řádně *„ustaven“*, a že měření nelze považovat za relevantní k dovození protiprávního jednání žalobce, když z dokazování vyplynulo, že vyslechnutý policista B. rychloměr neustavoval, pouze prováděl samotné měření a sám nebyl způsobilý posuzovat správnost či nesprávnost nastavení měřicího zařízení. Prvotním předpokladem k provádění samotného měření s objektivním výsledkem je samotné ustavení měřicího zařízení v souladu s návodem k obsluze. Jen řádně ustavený rychloměr je způsobilý provádět relevantní měření rychlostí, žalobce navrhoval provedení důkazu čtením návodu k obsluze v případě nutnosti prokázání tohoto tvrzení. Svědek B. si sice nepamatoval, kdy rychloměr nastavoval, avšak *„si byl jist“*, že u nastavování radaru byl přítomen, když šel pak měřit sám, nepřekontroloval si, jestli rychloměr je správně nastaven. Toto tvrzení považuje žalobce za nevěrohodné, je nesmyslné, aby si svědek s určitostí pamatoval, že by něčemu byl přítomen, ale nepamatoval si, zda činnost – ustavení rychloměru vykonával právě on nebo jeho kolega. Osoba, která ustavení měřicího zařízení pouze přihlíží, nemůže být způsobilá posoudit, zda osoba vlastní ustavení provádějící postupuje přesně v souladu s návodem k obsluze či nikoliv. Správní orgán I. stupně rozhodl o nadbytečnosti navrhovaného důkazu, tj. svědeckou výpovědí policisty B. týkající se ustavení rychloměru, tj. zda bylo či nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, své rozhodnutí o nadbytečnosti provedeného důkazu nedokázal řádně zdůvodnit. Další námitka žalobce se týkala údajně nedostatečného proškolení policisty P. a to proškolení k odborné manipulaci s použitým měřicím zařízením. Námitka žalobce, že policista B. nebyl k užívání rychloměru řádně proškolen, nebyla správním orgánem řádně vypořádána. Správní orgán I. stupně si měl opatřit certifikát o proškolení policisty B., protože tak nepostupoval, porušil *„právní řád“*, nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav. Žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že výsledek měření byl ovlivněn v důsledku *„reflexe“*. K tomu správní orgán konstatoval, že *„z manuálu vyplývá, že pokud by při měření došlo k jakékoli chybě, tak se na displeji objeví chybové hlášení a snímek se neuloží – listy č. 21 a 26 spisové dokumentace.“* Toto tvrzení však považuje žalobce za nesprávné, když zařízení samo o sobě není způsobilé rozeznat, zda byl výsledek měření

ovlivněn chybou vzniklou při měření či nikoli. Proto žalobce k prokázání svých tvrzení navrhuje vznést dotaz na výrobce rychloměru, zda uvedený rychloměr je způsobilý odhalit chybu při vlastním provádění měření či nikoli, tato otázka je otázkou technického charakteru, kterou správní orgán nebyl způsobilý posoudit. Správní orgán si měl pořídit odborné vyjádření, znalecký posudek či vznést přímo dotaz na výrobce rychloměru. Správní orgán byl povinen provést k důkazu návod k obsluze rychloměru, kde je uvedeno, že v případě, kdy dojde při měření k reflexi, vznikne fotografie, tj. vyvrací tvrzení žalovaného, že fotografie by nevznikla, nebo se neuložila. Ve věci nebylo sporu o tom, že v dosahu rychloměru se nacházel kontejner na odpadky, neprokázané však zůstalo tvrzení žalobce, že takový kontejner je reflexní plochou a jeho přítomnost v dosahu rychloměru může mít vliv na výsledek měření. Důvodem, proč takové tvrzení zůstalo neprokázané, však byla pouze ta skutečnost, že správní orgány odmítly provést důkaz návodem k obsluze, kterého se žalobce k podpoře svých tvrzení dovolával. Další námitka se týkala výše uložené sankce, kdy správní orgán I. stupně jako přitěžující okolnost uvedl to, že žalobce se dopustil protiprávního jednání v obci, a že měl překročit nejvyšší povolenou rychlost, tyto skutečnosti jsou však již samotným znakem skutkové podstaty přestupku, to je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Jako přitěžující okolnost posoudil správní orgán to, že přestupek měl být spáchán ve dne, a to v den pracovní, což však mělo být správním orgánem posouzeno jako okolnost polehčující. Rovněž měl správní orgán přihlédnout k tomu, že protiprávním jednáním nedošlo ke vzniku hmotné škody, ani škody na zdraví, že k překročení došlo v denní době a za dobré viditelnosti, že žalobce za poslední tři roky spáchal jediný přestupek. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci obhajující rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen **žalobními body**, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrhenního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud

krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že **ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).** Nadto je třeba si uvědomit, že **orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní.** Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně

implicite – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že **povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).**

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sB. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním

žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že **žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).**

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. **Podklady**, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že **se žalobce dopustil zmíněného přestupku** (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení, ověřovací list měřícího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení policie ČR o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. z fotodokumentace získané měřícím zařízením a dále z platného ověřovacího listu tohoto měřícího zařízení. **Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno**, což vyplývá z pořízené zcela

jasné fotodokumentace žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn. **Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).** Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Stěžejním důkazem svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc tedy je klíčové to, že **důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen.** V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). **Námitky žalobce obsažené v jednotlivých žalobních bodech jsou pouze účelového charakteru, a to z následujících důvodů:**

Krajský soud nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52 atd., dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.7.2014, č.j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). K této účelové strategii nesporně patří postup, kdy tento zmocněnec, jako řada dalších takto účelově jednajících zmocněnců (M. V., R. K., K. S.) podávají jen blanketní odvolání, když neuvedou žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná jmenovaným advokátem se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově „vynechal“ z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný vážný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mylí. Rovněž tak tomu bylo v projednávané věci (s výjimkou první námitky týkající se tvrzení žalobce o tom, že žalovanému nesdělil oprávněnou úřední osobu).

Postup, kdy některý z uvedených zmocněnců žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků **neuplatní žádné věcné námitky, když jeho zmocněnec podá jen blanketní odvolání**, přičemž námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i **Nejvyšší správní soud jako účelový**. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V obdobném případě, kdy bylo podáno blanketní odvolání, a až v žalobě byla uplatněna věcná námitka, NSS uvedl, že „*s ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.*“... **Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily** (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Přes evidentní účelovost zmíněné procesní strategie se krajský soud zabýval **žalobními námitkami, k nimž uvádí následující skutkové a právní závěry:**

Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že **pokud byla rychlost vozidla použitým rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze** (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že **měřicí přístroj funguje automaticky**, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť **v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem Micro DigiCam**, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly námitek zpochybňující výsledek. Zmíněný krajský soud vycházel **z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení jako v dané věci** (což soud zjistil z ověřovacího listu tohoto zařízení založeného ve správním spisu), ze kterého vyplynulo, že „*pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření.*“ Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „*potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla*“ a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že **na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), **přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním.**

V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze.

Uvedené závěry aplikoval podepsaný soud i v obdobné věci, kdy rovněž byl použit zmíněný druh měřicího zařízení, a to ve věci sp. zn. 52A 34/2014, přičemž kasační stížnost proti zamítavému rozsudku podepsaného soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 52A 34/2014-46, NSS rozsudkem, č.j. 4As 63/2015-52, zamítl, když se s uvedenou argumentací „*plně ztotožnil*“. Krajský soud tak neměl důvod se odchýlit od výše uvedeného závěru, a to ani přesto, že žalobce až v žalobě opětovně „otevřel“ své účelové pochybnosti o možných chybách při měření. Pokud totiž žalobce tvrdí, že „*zařízení samo o sobě není způsobilé rozeznat, zda byl výsledek měření ovlivněn chybou vzniklou při měření či nikoliv*“, tak je mu třeba připomenout, že jej tíží **důkazní břemeno** k takovému tvrzení. Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimální důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupků některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení **prokázal**. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. § 52 správního řádu a srov. **rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35**). Krajský soud považuje za dostatečné, když se s **touto účelovou námitkou vypořádal správní orgán I. stupně dostatečným způsobem**, a to konkrétně takto:

„Obviněný namítnul, že vlivem **reflexe** došlo k chybnému měření a s tím souvisí návrh obviněného provedení (pravděpodobně důkazu – pozn. správního orgánu). Návodem k použití, kterým by se mělo prokázat, že kovové kontejnery na odpadky mají vliv na výsledek měření automobilu. Předně je nutno uvést, že není zřejmé, jakou reflexi má obviněný na mysli. Správní orgán se může pouze domnívat, že obviněný má na mysli odraz. Z manuálu vyplývá, že pokud by při měření došlo k nějaké chybě, tak na displeji se objeví chybové hlášení a snímek se neuloží – listy č. 21 a 26 spisové dokumentace. Nic takového se v tomto případě nestalo. Navíc silniční radar byl v blízkosti žlutého plastového nikoliv kovového kontejneru na odpad, což je patrné z fotodokumentace – list č. 7 spisové dokumentace. **Z předloženého manuálu nikterak nevyplývá, že by blízkost kovových předmětů měla negativní vliv na činnost silničního radaru. Návrh obviněného o důkaz vyjádření výrobce, popř. prodejce rychloměru na otázku, zda kovové kontejnery na odpadky mají na výsledek měření vliv, správní orgán odmítl pro nadbytečnost, protože jednak měření probíhalo v blízkosti plastového kontejneru, nikoliv tedy kovového, a jednak ani z manuálu nevyplývá žádné varování, že kovové předměty v blízkosti silničního radaru mají na měření rychlosti negativní vliv.**“

Tento závěr žalobce nenapadl žádnou odvolací námitkou, a zcela účelově „přesouvá“ možnost přezkumu této věcné námitky až před soud, avšak zřejmě účelově přehlíží, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). **Z rozsáhlého výčtu návrhů na provedení dalších důkazů lze seznat, kam tato účelová strategie míří.** Její součástí je zcela evidentně i vědomost o tom, že cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazení činnosti správního orgánu a že soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze **vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní**“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99), čemuž odpovídá i

ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož v případě, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vzniká soudu důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení. A právě toho se snaží tato účelová strategie dosáhnout, tedy vyvolat až v řízení před soudem pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci, aby tak soud zrušil žalované rozhodnutí. K tomu by však musel mít soud závažný důvod, který by např. zahrnoval řádné či nedostatečné vypořádání této věcné námitky, anebo by žalobce ve vztahu k této věcné námitce unesl důkazní břemeno a nezůstal by jen v rovině „účelových pochybností, jak se tomu stalo i v projednávané věci“.

Žalobce, jak již soud výše uvedl a považuje za podstatné to zopakovat, totiž zmíněný, výše citovaný konkrétní závěr správního orgánu I. stupně nejenže vůbec nenapadl odvolací námitkou, ale i v žalobě zůstal jen v rovině polemiky s tímto závěrem, která se snaží pouze spekulativními úvahami přimět soud k závěru o existenci vady řízení. To se však v dané věci žalobce ve svém očekávání mylí. V žalobě totiž žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil v podstatě zmíněný závěr správního orgánu I. stupně, který je navíc opřen o fotodokumentaci, ze které vyplývá, že v blízkosti měřicího zařízení nebyl žádný kovový kontejner. Žalobce nezpochybnil závěr správního orgánu, že v blízkosti měřicího zařízení **nebyl žádný kovový kontejner**, který by údajně dle nějakého konkrétního ustanovení návodu k obsluze měl mít vliv na výsledek měření rychlosti v projednávané věci. Z manuálu pouze vyplývá, že pokud při měření došlo k nějaké chybě, tak na displeji se objeví chybové hlášení a snímek se neuloží, jak s odkazem na č. 21 a 26 spisové dokumentace správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku konstatoval. **Žalobce, resp. zástupce žalobce, v žalobě neuvedl tak konkrétní argument, např. citaci z návodu z obsluhy k měřicímu zařízení, ze kterého by vyplývalo to, že ani jeho hypotetické tvrzení vycházející z jeho nepodloženého závěru o existenci kovového kontejneru má v návodu oporu, tedy že by prokázal, že jeho úvaha nebyla jen spekulativní, a že ovlivnění měření v důsledku „reflexe“ mohlo skutečně mít vliv na výsledek měření. Tedy žalobce neunesl své důkazní břemeno k této své spekulativní úvaze.**

Jestliže žalobce, resp. zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení před správním orgánem I. stupně tvrdil, že kovové kontejnery na odpadky mají vliv na výsledek měření automobilu, kdy může dojít vlivem „reflexe“ k chybnému měření, tak s touto námitkou se dostatečně vypořádal správní orgán I. stupně (argumentace soudu viz výše), který mu toto jeho tvrzení vyvrátil tím, že jednak dle fotodokumentace se tam žádný kovový kontejner na odpad nenacházel a navíc z návodu k obsluze nevyplývá, že by blízkost kovových předmětů měla negativní vliv na činnost silničního radaru. Pokud žalobce pak tvrdí, že v návodu k obsluze je „*explicitně*“ uvedeno něco jiného, že to vyvrací tvrzení žalovaného (ten ani neměl důvod se odchýlit z tohoto závěru správního orgánu I. stupně, když žalobce ani tento závěr nenapadl žádnou odvolací námitkou), tak v podstatě přesouvá své důkazní břemeno na soud, aby ten vlastně za něho ex officio zjišťoval z návodu, zda takového jeho tvrzení je či není v něm obsaženo. Aby však žalobce byl s takovou námitkou před soudem úspěšný, tak by musel korigovat svou námitku o kovovém kontejneru, tedy musel by tvrdit, že v návodu k obsluze je uvedeno, že i plastový kontejner má vliv na výsledky měření z důvodu jakési žalobcem blíže neidentifikovatelné „reflexe“, přičemž by takové ustanovení z návodu žalobce určité konkrétně i v žalobě uvedl. Takto však žalobce zůstal v rovině spekulativních úvah, které nejsou samy o sobě bez dalšího schopny vyvrátit zmíněné závěry správního orgánu I. stupně. Krajský soud proto neshledal důvody pro provedení dokazování navrženého žalobcem, když

k tomu neměly ani důvod správní orgány. Rovněž se krajský soud neztotožnil s další námitkou žalobce týkající se neprovedení důkazu **svědeckou výpovědí policisty B.**

Rovněž tuto námitku **neuplatnil žalobce v odvolání, ale účelově ji přesunul až do žaloby. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tuto námitku sice uplatnil zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení, avšak z podkladů rozhodnutí a i ze samotného rozhodnutí o přestupku vyplývá, že uvedené další dokazování nemusel správní orgán provádět, a že se dostatečně vypořádal s návrhem na provedení dokazování, tedy že dostatečným způsobem zdůvodnil, proč toto dokazování neprovedl.** Správní orgán I. stupně správně vycházel z názoru, že pokud by došlo k chybě měření, tak se na displeji objeví **chybové hlášení a snímek se neuloží**, jak je uvedeno ve spisové dokumentaci (list č. 21). Z výpovědi **policisty P.** správní orgán I. stupně dále zjistil, že měření bylo prováděno v **manuálním módu**, který spočívá v tom, že policista po zaměření laseru na požadovaný cíl stiskne spoušť pro změření rychlosti a zpracování snímku vozidla, přičemž laser se zaměřuje pomocí záměrného červeného bodu v hledáčku, což vyplývá z manuálu (č.l. 21 spisové dokumentace). K této námitce tak opětovně lze aplikovat již zmíněný závěr o automatické funkci tohoto měřicího zařízení, když **žalobce ostatně ani sám neuvedl v rámci svého důkazního břemene konkrétní tvrzení z návodu k obsluze, ze kterého by vyplývalo, že když by bylo toto měřicí zařízení chybně nastaveno, takže by došlo i v takovém případě ke změření rychlosti měřeného vozidla, ale na displeji by se neobjevilo chybové hlášení a snímek by se naopak uložil.** Proto i v tomto případě zůstal žalobce jen v rovině **spekulativních úvah a v podstatě navrhovaným výsledkem policisty B.e jen zmocněnec, účelově jednající Ing. Jaroš, chtěl využít své obstrukční a účelové strategie, tedy aby mohl „zpovídat“ policistu ze znalosti obsluhy tohoto měřicího zařízení, což však není smyslem výsledku policisty, aby správní orgán „zkoušel“ policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřicího zařízení, ledaže by žalobce uvedl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnily (rozsudek NSS ze dne 29.5.2014,č.j. 10As 25/2014-48).** Navíc žalobce ani v žalobě nevyvrátil další argumentaci správního orgánu I. stupně v této námitce, že totiž **ani případná absence osvědčení o proškolení policistů bez dalšího neznámá, že by měření proběhlo nezákonně** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.3.2011, č.j. 7As 18/2011-54), dle něhož „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“, (srov. i rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 5As 110/2012-26). Námitky týkající se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nezákonnosti rozhodnutí o přestupku tak krajský soud shledal za **nedůvodné**, když v dané věci nebyl dán důvod pro doplnění skutkového stavu na základě žalobcem navrhovaných důkazů, protože skutkový stav byl dostatečně zjištěn v dané věci a vyplýval z podkladů rozhodnutí o přestupku. I ostatní námitky však nebyly důvodné:

Jistě lze přisvědčit žalobci, že účastník řízení má mít právo být **informován v průběhu správního řízení o úřední osobě**, která je oprávněna v řízení rozhodovat, a to za účelem vznesení případné námitky podjatosti. Toto právo však není samoúčelné, a pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení na základě žádosti údaj o úřední osobě, tak takové pochybení správního orgánu nemůže samo o sobě bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a **nemůže** být vždy automaticky důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem z důvodu vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn **základní zákonný předpoklad** stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající

v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o **takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí**. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách).

Právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoučelné, nýbrž „jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných. Nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.5.2015, sp.zn. II. ÚS 1449/15).

V projednávané věci tak neinformování žalobce o oprávněné úřední osobě vyřizující, resB. rozhodující o odvolání žalobce, by mohlo krátit žalobce na jeho právech pouze tehdy, když by jeho odvolání vyřizovala úřední osoba, vůči které by žalobci v jeho tvrzení v žalobě **skutečně vznikly pochybnosti o nepodjatosti této osoby**. O tom, kdo je oprávněnou úřední osobou (v daném případě se jednalo o M.K.), se žalobce dozvěděl zcela nesporně z rozhodnutí žalovaného správního orgánu a v žalobě tak pouze namítal, že nebyl dodržen uvedený postup, tj. že mu údaj o této úřední osobě nebyl sdělen v průběhu odvolacího řízení, avšak **žalobce neuvedl, že vůči této osobě skutečně on sám má pochybnosti o její nepodjatosti, a určitě by uvedl i důvody, které by v jeho případě sdělením této oprávněné úřední osoby, vedly k podání námítky podjatosti**. To však žalobce neučinil, čili vůbec v žalobě netvrdil, že by takovou námitku podjatosti v odvolacím řízení podal a neuvedl žádný údaj o tom, že by vůči této konkrétní úřední osobě měl nějaké výhrady z hlediska její nepodjatosti. V takovém případě **neinformování žalobce o této úřední osobě bylo jen formálním pochybením, které nemohlo mít vliv na porušení práv žalobce, když žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, tj. na právu namítat podjatost této osoby, neboť žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by tohoto práva skutečně v řízení mohl využít, tj. že měl skutečně důvody pro podání námítky podjatosti, žalobce vůbec v žalobě ani neuvedl, když jistě kdyby tomu bylo naopak, tak by své výhrady týkající se nepodjatosti B.K. žalobce v žalobě uvedl**. Proto soud dospěl k závěru, že **za takové situace by byl výrok žalovaného rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo** (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46). Rovněž v případě **odůvodnění výše uložené sankce** neshledal krajský soud žádného pochybení správního orgánu. Jak vyplývá z odůvodnění správního orgánu I. stupně, bylo při uložení sankce v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí přihlédnuto zejména k tomu, že z celkového počtu deseti záznamů o přestupcích se sedm záznamů v přestupcích spáchaných žalobcem týká překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci či mimo obec, což „*svědčí o tom, že obviněný opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy i v obci*.“ Tyto okolnosti obsažené v rozhodnutí správního

orgánu I. stupně vůbec žalobce ani v žalobě nezpochybnil, takže soudu nevznikl důvod pro to, aby se sám ex officio zabýval tím, zda se jednalo o dostatečné okolnosti pro uložení uvedené sankce. Není tedy pravdou, jak to tvrdí žalobce, že by „*okolnosti, které správní orgán hodnotil jako přítěžující, ve skutečnosti přítěžující nebyly*“, když tyto okolnosti určité rozhodující byly, což vyplývá i z obsahu žalovaného rozhodnutí a pokud žalobce opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost i v obci (což žalobce nezpochybnil ani v žalobě), tak nepochybně je to důvod pro uložení zmíněné sankce v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí, protože **co jiného by již mohlo být důvodem pro takový postup za účelem výchovného působení potrestání žalobce. Žalobce přece nic nenutí k tomu, aby opakovaně porušoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy i v obci a musí si být vědom, že pokud se jednalo o opakované jednání, tak že k tomu je oprávněn správní orgán přihlédnout.** Rovněž není pravdou, jak tvrdil žalobce v bodu 27 žaloby, že by správní orgán postupoval v rozporu se zásadou **zákazu dvojího přičítání**, kdy přihlížel jako ke skutečnosti přítěžující k tomu, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v obci, kde překročil nevyšší dovolenou rychlost. Správní orgán uvedl následující závěr:

„Bylo přihlédnuto k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán.

- *V jednání obviněného nebyly zjištěny žádné (subjektivní) okolnosti snižující závažnost jeho jednání.*

Okolnosti zvyšující závažnost jednání obviněného spatřuje správní orgán v následujících skutečnostech:

- *obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, konkrétně o 13 km/hod.; stalo se tak v obci, na silnici I. třídy, v pracovní den a v denní době. Je všeobecně známo, že nepřiměřená rychlost je častou příčinou dopravních nehod. Negativním důsledkem vyšší rychlosti jízdy je prodloužení brzdné dráhy vozidla, kdy u rychlosti jízdy 50 km/hod. je na suché asfaltové silnici brzdná dráha cca 28 a naproti tomu u rychlosti 60 km/hod. je na stejném povrchu brzdná dráha cca 37– viz např. veřejně dostupné informace na <http://www.ibesiB.cz/cz/ridic/zasady-bezpecne-jizdy/spech-za-volantem-pokuta-body-nehoda-smrt.>“*

Z výše uvedeného závěru správního orgánu I. stupně vyplývá, že okolností zjišťující závažnost jednání obviněného spatřoval správní orgán nejen v pouhém překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci stanovené obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích ale tím, že **se tak stalo v obci na silnici I. třídy, v pracovní den a v denní době.** Tvrzení žalobce o tom, že to mělo být posouzeno jako okolnost polehčující, když „*díky denní době panovala dobrá viditelnost a současně díky časně polední hodině panoval pouze řídký provoz*“ je účelová, bez opory v nějakém konkrétním podkladu, který by žalobce předložil, navíc tuto celou námitku uplatnil až v žalobě, když ji neuplatnil ani v řízení před správním orgánem I. stupně a už vůbec ne v blanketním odvolání (srov., viz výše uvedenou argumentaci soudu opírající se o rozsudky NSS ve vztahu k takovému postupu). **Je naprosto logické, že v době spáchání přestupku v pracovní den, v denní době, je hustota provozu samozřejmě vyšší, než je tomu např. v den pracovního klidu či v nočních hodinách.** K tomu netřeba provádět žádné dokazování, stačí se jen „porozhlédnout“ kolem sebe a pozorovat provoz na pozemních komunikacích, kdy v dané věci se jednalo o silnici I. třídy, která není určité využívána jen „*pracujícími osobami*“, kteří jsou „*ještě ve svém zaměstnání*“, přičemž tuto komunikaci v tuto dobu určitě nevyužili pouze „*úředníci státní správy*“, jak lze

z žaloby dovodit. Jistě sám žalobce uzná, že silnice I. třídy neslouží jen těmto osobám, ale hlavně a zejména „*pracujícím*“ osobám, kteří své zaměstnání realizují právě prostřednictvím řízení motorových vozidel pohybujících se po takové komunikaci, tj. profesionálních řidičů, dále různých jiných osob, které se neživí jen tím, že by trávili celou pracovní dobu „*ve svém zaměstnání*“ (tj. podnikatele atd.). Navíc doba 13:40 hod. již obvykle nebývá považována za „*časnou polední hodinu*“ a žalobce ani nedoložil, že by v tuto dobu na uvedené komunikaci „*panoval pouze řídký provoz*“. Správní orgán I. stupně sice konstatoval, že žalobce má v posledních třech letech jen jeden záznam v přestupcích, avšak „*nicméně*“ z celkového počtu deseti záznamů v přestupcích se sedm záznamů týká překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci či mimo obec, což podle správního orgánu I. stupně svědčí o tom, že **žalobce opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy i v obci a ještě se v žalobě diví, že by za toto své společensky nebezpečné jednání měl být vůbec postižen**. Obiter dictum, to už snad žalobce ani nemůže myslet vážně. Správní orgán I. stupně tak byl oprávněn dospět k závěru, že v dané věci bylo rozhodující okolností pro uložení sankce v podstatě soustavná nekázeň žalobce spočívající v opakovaném překračování nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci. Tento závěr správního orgánu neshledal krajský soud za nezákonný.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§ 87 odst. 7 s.ř.s.).

Protože žalobce nebyl v řízení úspěšný, neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Aneta Břeňová